

ikke nogen Modsigelse. Sognepræsten, som efter visse bestemte ministerielle Skrivelser ikke er bemyndiget til at give den omspurgte Tillæbelse til fremmede Præster, kan derfor, saa synes det mig, ret vel, naar man henvender sig til ham, erklære, at det er ham imod, at en fremmed Præst benytter hans Kirke, og Autoriteterne, som ikke ville meddele ham Bemyndigelse til at give Tillæbelse, kunne godt af Hensyn til, at det viser sig at være ham imod, at sliq Tillæbelse gives, nægte samme, naar der ansøges om den. Endnu en anden Modsigelse fandt det ærede Medlem i mine Udtalelser. Han henpegede paa, at hvis Bemyndigelse ad administrativt Veie var bleven givet Biskopperne, saa kunde jo vel ogsaa ad administrativt Veie den foreliggende Sag blive ordnet, skjøndt han ikke just ønskede, at den paa den Maade skulde finde sin Ordning. Jeg nævnedes to Tilfælde, hvor der var blevet givet Biskopperne en bestemt Bemyndigelse. Det ene daterer sig fra 1849, ligger altsaa langt tilbage, og det andet er vistnok af en sildigere Dato. Smidertid kan det neppe saa aldeles bestemt henregnes under det Administrative; som jeg udtrykkelig bemærkede, blev der gjort Indstilling fra Ministeriet og Sagen bifaldet af Hans Majestæt. Men ligemeget om det er administrativt eller ikke, Et er det at afgive Noget af sin Myndighed til en Autoritet, et Andet at give den reent bort. Det ærede Medlem, der nu sidst satte sig, dvælede navnlig ved de sidste Bemærkninger, jeg havde gjort. Ja, jeg kan fastholde, hvad jeg udtalte. Det hele Spørgsmaal hænger saa nær og saa nægt sammen med andre vigtige og indgribende Spørgsmaal — jeg nævnedes blandt andre det om Menighedernes Repræsentation —, saa at det ene ikke kan finde sin Løsning uden de andre. Om disse vigtige og indgribende Spørgsmaal ville finde deres Løsning, maa Tiden vise; de ville idetmindste blive undersøgte i en nær Fremtid.

Da Ingen yderligere begjærede at høre sig, var Forespørgslen sluttet.

Man gif derefter tilbage til den under Nr. 3 paa Dagsordenen opførte Sag, som var: Første Behandling af „Forflag til Lov indeholdende nogle Bestemmelser om Brandforsikringer for Bygninger paa Landet og navnlig om den ved Anordningen af 29de Februar 1792 oprettede almindelige Brandforsikring for Landbygninger.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1741 ff.).

Winther: Det Dieblit, i hvilket denne Sag kommer til Forhandling, nemlig saa seent paa Sessjonen, hvorved det er givet, at der ikke kan komme noget praktist Resultat ud af den denne Gang, bevæger mig naturligtvis til at udtale mig med Korthed om den, og at indskrænke mig til de nødvendige Bemærkninger. Der er iøvrigt ogsaa en anden Omstændighed, som gjør det lettere for mig at indskrænke mig, nemlig den, at det væsentlige Indhold af dette Lovforslag har fundet en Støtte i Betænkningen af en Commission, som har været nedsat angaaende Kjøbstædernes Brandforsikring. Der foreligger, saavidt jeg veed, ikke nogen aldeles officiel Meddelelse desangaaende, men i de offentlige Blade er dog det Resultat, hvortil Commissionen er kommen, bestemt omtalt, og det gaaer, som sagt, i samme Retning med Hensyn til Kjøbstædernes Brandforsikring, hvori det her foreliggende Lovforslag gaaer for Landbygningernes Brandforsikrings Vedkommende. Der er vel nogle Forskjelligheder, men disse ligge i den forskjellige Stilling, disse to Forsikringer hidtil have haft, idet nemlig Kjøbstædernes Brandforsikring har været en tvungen Forsikring, hvorimod Landbygningernes har været en frivillig. Jeg seer iøvrigt, at der med Hensyn hertil skal være truffet en Bestemmelse, hvortil der ikke tidligere har været noget Tilsvarende i denne Forening, men som har forundret mig meget; det er nemlig den, at der paatænkes